

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. február 3.
(vasárnap)**

Horváth Géza

VISZONYULÁSOK

Lekció: Galata 2,14-21

Alapige: Galata 2,19-20

Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Imádkozzunk!

Szentháromság egy örök igaz Isten, köszönjük ezt a délelőttöt. Engedd, hogy csak neked köszönjük, mint minden kegyelem és irgalom forrásának, hiszen minden tőled van, az is, hogy most itt lehetünk.

Köszönjük, hogy uralkodsz, és semmi nem történetesen, hanem minden a te atyai kezedből jön.

Bocsásd meg zúgolódásainkat, értetlenségeinket, földhöz ragadt gondolkozás-módunkat, gonoszkodásainkat, szívünknek indulatait és elménknek gondolatait. Add, hogy tiszta kezeket tudjunk most felemelni, harag és versengés nélkül.

Kérünk, győzz meg bennünket arról, hogy ez nem megy másképpen, csak ha megtisztítasz bennünket.

Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy te vagy az ártatlan Bárány, ki miértünk meghaltál, és a keresztfán oltárán nagy engedelmes voltál. Köszönjük, hogy úgy is dicsőíthetünk, mint aki feltámadtál, és nemcsak bűneinket hordoztad, hanem igaznak is nyilvánítottunk benned és általad.

Köszönjük, hogy ma is áll a te szent kereszted, mint nagy lehetőség, hogy láthassa benne üdvösségét mindenki, aki hisz, és a hitben élete legyen a te nevedben.

Kérünk, Urunk, áldj meg bennünket úgy most, hogy a te ígéd Krisztusról szóljon, hozzá hívogasson, és akik Krisztusban vannak, azok életét erősítse, hitét növelje.

„Légy érette áldott, Jézus, egyetlenem, hogy szörnyű kínhalálod nagy jót akar nekem.” Köszönjük ezt a jót, de engedd, hogy ne álljunk ellene, hogy cselekedhesd rajtunk és utána bennünk.

Kérjük, Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

A Galata levél központi üzeneténél állunk most. Jó lenne, ha levetett saruval tennénk ezt, és szent alázattal, Isten igéje előtti főhajtással, hiszen nemcsak a Galata levélnek, hanem az egész Szentírásnak központi üzente ez a két vers, amit Pál apostol így fogalmazott meg: meghaltam a törvénynek, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, és mindez azért lehetséges, mert Krisztussal együtt én is megfeszítettem.

Megint személyes bizonyoságtételt olvasunk, ahogy a múlt vasárnap is hallottuk, a legnagyobb teológiai tudással ötvözve.

Amiért Pál apostol ezt a személyes bizonyoságtételt leírja, annak tulajdonképpen egyetlen oka van: szeretné a galatákat vagy erre az útra terelni, vagy ezen az úton megtartani, hogy tudniillik ők is vallják a maguk egyéni életére nézve, hogy én is meghaltam a törvény számára, Krisztussal együtt megfeszítettem, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.

Ebben a két versben három viszonyulást szeretnék kiemelni. Először a hívő embernek a Törvényhez való viszonyát és viszonyulását, aztán, hogy Krisztus miként viszonyult hozzánk, és végül milyen viszonyt idéz elő ez a kapcsolat a hívő ember életében.

Ha igeverseket vagy részleteket is akarok mellérendelni, akkor a törvényhez való helyes viszonyulásunk tekintetében a 19. verset olvasom megint: „Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek.” Aztán, hogy Krisztus hogyan viszonyult Pálhoz és hogyan viszonyul az emberhez, az a 20. versben van leírva. Itt Pál úgy foglalja össze, hogy „... aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” Harmadszor, hogy milyen viszonyt idéz elő ez a kapcsolat, tudniillik a Krisztusban való lét és a Krisztussal való járás az apostol életében, erre nézve pedig azt mondja: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem...”

Először is nézzük meg, hogy a hívő embernek milyen a Törvényhez való viszonyulása.

Sokan feltették nekünk a kérdést, hogy egyáltalán foglalkozni kell-e nekünk a törvénnyel? Hiszen az az Ószövetség népének adatott, és sokan azon a véleményen vannak, hogy ez nem is olyan nagyon fontos. A Bibliából ki is lehetne ezt iktatni, mert hiszen mi az Újszövetség népe vagyunk.

A Biblia világosan tesz nekünk bizonyoságot arról, hogy mit is jelent a Törvény a Bibliában. A Törvény az Ábrahámval kötött szövetség lefektetett szabálya, amelyet valóban a zsidó nép kapott, Izraelre vonatkozott, de mint kinyilatkoztatás az egész világra és minden emberre nézve jelentőséggel bírt. Mert mit is jelentett a Törvény? Isten mindenkor és mindenkire érvényes igazságát jelentette ki benne. A törvény tulajdonképpen szembesítette az embert bűnös voltával. Ha nem lett volna törvény, akkor nehezebben tudta volna meg az ember, hogy valóban Isten nélkül elveszett állapotban van, nála nélkül semmit sem tud tenni, és legfőképpen nem tudja megtalálni az üdvösségre vezető utat.

A törvény norma volt, egy mérce, és a Mózes könyvében azt az érdekes mondatot olvassuk, hogy ezt cselekedd, és élsz! Isten kijelentette a törvényben az életre való szabályokat, és azt mondta: ezt cselekedd, és élsz! Viszont a törvényt le-

hetetlen volt megcselekedni. Lehetetlen volt előírásait megtartani. Az ember kérdezhetné, hogy Isten miért kér tőle olyat, amit nem tud megtartani. Azért, mert Isten az embert olyannak teremtette, hogy azt megtarthatta volna. Az embert valószínűságot igazságban és szentségben teremtette, hogy nem okozott volna neki lehetetlent az, hogy teremtő Istenének akaratát cselekedje, kérését teljesítse és szabályai szerint éljen.

Amikor az ember bűnbe esett és elszakadt az élet forrásától, onnantól kezdve nem tudta már ezt a normát teljesíteni, még akkor sem, ha megfeszült volna — ahogy szoktuk mondani —, de Isten nem tette lejjebb ezt a mércét, hanem hagyta azon a szinten, azért, mert Isten igazmondó és igazságos. Amit Ő kijelentett, ahhoz Ő tartja magát. Ha az ember bűnbeesése miatt ezt nem tudja teljesíteni, Isten nem megy alá az Ő szabályainak, akaratának, elgondolásának, terveinek, semminek, mert az Ő gondolatai megállnak, és nem ember Isten, hogy hazudják. Nem teheti lejjebb a mércét. Viszont az embernek lehetőséget adott arra, hogy segítséget kérjen tőle. Forduljon hozzá.

A törvénynek ez volt az egyik célja: ember, lásd be, hogy tehetetlen vagy! Megkötöz a bűn, gúzsba köt, nem tudsz tőle szabadulni, de ugyanakkor jön a te Istened, és azt mondja: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.

Amit az ember nem tud megtartani, Isten gondoskodott arról, hogy valaki ebben legyen segítségül. Pál apostol itt ezért vonja meg ezt a konklúziót, hogy élek Krisztussal, él bennem a Krisztus. Amely életet testben élek, az Isten Fiában való hitben élem. Eljutott eddig. De nem olyan egyszerű ez az út. Az embernek először is szembesülnie kell azzal: nekem nem megy! Fel kell adnia magát. Meg kell adnia magát ez előtt, az Isten előtt, és belátni azt, hogy nekem tényleg nem megy. „Ha nem jössz segélyre, Jézus — mondja egy régi ének —, kialszik minden remény. S itt a vak éjben, Jézus, a mélyben veszek el én.” Ha nem jössz segítségül, hanem segítsz rajtunk, ha nem emelsz fel, és nem emelsz ki, akkor elvesztem.

A törvénynek a másik jelentése az én olvasatomban az volt (mert lehetne különféle szabályokon filozofálni, hogy Isten miért mondta, ezt tegyétek, ezt ne), én azt látom, hogy azért, mert Isten ezáltal akarta az emberbe, (akkor az Ő szövetséges népébe, azóta pedig a Jézus Krisztusban megújított szövetség népének) prezentálni: ember, én akarom megmondani neked, hogy mit tegyél. Én akarlak téged vezetni, hordozni. Elfogadod-e azt, hogy ha azt mondom: ne, akkor azt tényleg ne? Megbízol-e bennem?

Az Ószövetségben többször olvassuk, és főképpen Mózes könyvében is: „Ha engedelmesen hallgattok a szavamra...” Isten köti valamihez az ígéreteit. Egyetlen dologhoz köti. Nem ahhoz, hogy milyen vagy, hanem ahhoz, hogy ha engedelmesen hallgatsz rám. És a törvény ezt próbálja meg. Vajon engedelmesen hallgatsz-e a te Uradnak a szavára, vagy pedig nem. A törvény tulajdonképpen megítél bennünket — ezért van, és ezért kell, hogy legyen — abban a tekintetben, hogy nemcsak cselekedeteink gonoszak, hanem vágyaink és gondolataink is azok.

Ezt úgy nevezi a reformátori hagyományunk, hogy az ember teljesen romlott, amit Pál a Róma 3. részben úgy fogalmaz meg, hogy semmi jó nincs bennem. Az ember szívének gondolata gonosz az ő ifjúságától fogva. Sok ígét lehetne idézni.

Ez mind azért van, hogy rájövjünk arra, hogy amit Jézus Krisztus a Hegyi beszédben mond — aki nemcsak a törvény cselekvéséről vagy meg nem tartásáról szól —, hogy nemcsak a cselekedeteink gonoszak, hanem a gondolataink, vágyaink is.

Amikor Jézus azt mondja a tömegnek: megmondatott a régieknek, én pedig azt mondom nektek... Én, mint Isten lény maga, arcának tündöklő mása... Jogom van azt mondani: ne ölj. Én azt mondom nektek, hogy ha csak harag van a szívetekben... — Nemcsak a cselekvést ítélte meg ám a törvény, hanem a cselekvésnek a forrását. A cselekvésnek az okát, indulatait is megítéli, hogy az ember jöjjön rá arra: igen, én teljesen elveszett vagyok. Nézzek a tükörbe, a törvény igazságos és igaz tükrébe, és lássam meg, hogy ki vagyok én, kinek lát engem az Isten.

Nem az a lényeg, hogy én hogyan látom magam. Két példát mondok: amikor a farizeus és a vámszedő imádkozik a templomban. A farizeus elkezd imádkozni úgy: „köszönöm, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint ez a vámszedő” és elmondja, hogy ő megtartja a törvényt. Beszél olyanokról, amit ő megtartott, de a többi dolgairól ne beszéljünk...

Ez a farizeus is elmondja, hogy ő tizedet ad, böjtöl stb. — és ezzel azt mondja, hogy megtartotta Isten törvényét. Igen ám, és ott a másik bibliai történet, a gazdag ifjú, aki Jézushoz fut, és azt mondja: „Mester mit cselekedjem, hogy örök életem legyen.” Jézus azt mondja neki: tudod a parancsolatokat, cselekedd és élsz. Ó hát ezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. Jézus azt válaszolja: egy fogadás van benned. Eredj, add el mindened, oszd szét a szegényeknek, és kincséd lesz a mennyben.

Ugyanis a gazdag ifjú két dologban téved. Az egyik, ha a törvény egyikét nem tartom meg, már az egész nem tartottam meg. Jézus azt mondja ezzel: elég egy fogadás. Ha egyet nem tartottál meg, akkor nem tudtál a törvénynek eleget tenni. A másik, amiben a gazdag ifjú téved, hogy nem ő ítéli meg, hogy a törvényt megtartotta-e, mert azt Isten ítéli meg. Jézus ezért ítélheti meg, hogy egy fogadás még van benned. Nem én ítélem meg magam, hogy eleget tettem-e, hanem ezt az ítéli meg, akinek erre joga és hatalma van.

A gyerekeknek azt szoktam mondani: jó lenne, ha dolgozatainkat mi javíthatnánk, de a tanár javítja. Néha ezért sikerül egy kicsit rosszul. Nekem volt olyan tanárom, aki azt mondta: most mindenki javítsa ki a saját dolgozatát. Elég sok ötös, néhány négyes lett. De tudjuk, hogy nem ez a normális, hanem az, amikor a tanár javítja ki. Isten ítéli meg az embert.

Lehet, hogy Pál apostol az ő farizeusi rendjében feddhetetlennek bizonyult, mert így ismerték a farizeus társai, hogy ő a törvény tekintetében feddhetetlen. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten előtt is az volt, csak azt, hogy az emberi mérték szerint. Az ítéletben nem emberi mérték szerint ítéltetünk majd meg, hanem isteni mérce és igazság szerint.

Nagy kérdés, hogy a törvénynek eleget tettél el? De ha valaki — és itt arra utal az apostol — a törvény által akart megigazulni, és üdvözülni, akkor az azt jelentette volna, hogy valamilyen emberi teljesítmény alapján is lehet üdvösséget nyerni. Pál apostol ebből szerette volna kijózanítani a galatákat, az ő saját társait, az ő nemzetségét. Az akkori zsidóságot meg a farizeusokat, akik a törvénybe kapaszkodtak. Azt mondta nekik: ne a törvénybe kapaszkodjatok, hanem Krisz-

tusba. Szerencsétlen ember! Nem tudod megtartani. De azért foggal, körömmel próbáljuk.

Ez az ige szeretne kijózanítani mindenkit, aki azt gondolja, hogy Jézus Krisztuson kívül is van üdvösség. Szeretne mindenkit figyelmeztetni. Ne higgyetek azoknak a tanításoknak, azoknak a mondatoknak, amikor valaki azt mondja, hogy az üdvösségbe eljuthat más úton is. Ezt nem győzőm eleget hangsúlyozni, mert a hétköznapiakban körülvesz ez bennünket.

Sokan azt gondolják, hogy Istenhez sok úton lehet menni, lényegében minden út Istenhez vezet, és akármelyik úton odaérhetsz. A Biblia nem erről beszél. Azt mondja: még a törvény által sem. Pedig a törvény szent azért, mert Istentől jött, Isten adta. Mit akar a törvény veled? Azt, hogy Krisztusra mutasson.

A buszmegállóban ki van írva, hogy melyik busz merre megy, hol áll meg, és mikorra várható a jövedele. Két férfi állt ott és beszélgettek. Az egyik ismeretlen volt Budapesten és megkérdi a másikat: ez a busz megy az x-utcába? Mondja a másik: ez. Akkor jó helyen állok.

Tulajdonképpen ez a törvény. Ember, ha az üdvösségbe akarsz menni, akkor jó helyen állsz. De nem a *kiírás* fog téged az üdvösségbe vinni, az csak mutatja, hogy itt ez a busz fog megállni. Az ember úgy mutatott a papírra, hogy ez a busz? Az nem a busz, az csak jelzi, hogy fog jönni, és jó helyen állsz. Valami hasonló történik az ószövetségi törvényben. Amikor nekünk Isten megadja, és azt mondja: igen, jön majd Jézus Krisztus a maga idejében, végállomás a mennyország, és az ember rámutat: ez fog engem odavinni? Tulajdonképpen nem az, hanem amit jelöl. És nézzük az utat, hogy hol van már, a busznak a jellegzetes alakja feltűnik-e.

Így nézték az ószövetség emberei is, hogy vajon jön-e a Krisztus. Látom Őt, de nem most, nézem Őt, de nem közel. Ki van írva, hogy fog jönni. Egészen bizonyos, hogy a maga idejében fog jönni. Nem késik el az ígérettel az Úr, tehát ez a busz nem fog késni, nem fog hamarabb jönni, nem lehet siettetni. S egyszer csak Pál apostol felkiált: megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. A törvény azt jelenti: ember, jó helyen állsz. Ha én azt mondom: innen indul ez a busz, akkor onnan fog indulni, oda fog jönni érted Krisztus, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Kinyílik az ajtó, és azt mondja: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, és te felszállhatsz, leülhetsz a székre, mert Ő helyet készít neked, és a mennybe visz téged a te könyörülő Urad.

Pál apostol ennek a képviselője. Azt mondja: én meghaltam a törvény által a törvénynek. — Lehet, hogy ez egy bonyolult Páli megfogalmazás. Mit jelent magyarul? Így lehetne megfogalmazni: én már letettem arról, hogy a törvény által üdvözüljek. Én már ebből kijózanodtam. Én már ebben a kérdésben világosságra jutottam. Sehogy máshogy nem lehet, mert nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Azt kérdezem: miért fogódzol akkor másba? Miért kapaszkodsz akkor másba? Miért gondolod azt, hogy a magad útján is lehetséges, a magad erejével is lehetséges? Félve mondom: egyszer megkérdezte valaki tőlem: Teréz anya üdvözült? Ugyanis arra gondolt, hogy aki ennyi jót tett, ilyen alázatos volt, sok szegényen segített, az csak üdvözült. Én azt mondtam neki: ha a megváltó Krisztusban

hitt, akkor igen, de ha nem, akkor nem. Aki egyedüli váltságunk, akiben van a mi megváltásunk is vére által, bűneink bocsánata — ha Őbenne hitt, és Őt szerette, akkor üdvössége van. Neki is, neked is, bárkinek. De, ha nem, akkor nem, mert nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék. Semmilyen cselekedet nem szerez nekünk érdemet.

Pál apostol, aki a törvényt cselekedte, aki a törvényt betartotta és megtartotta, ezt érti meg, és azt mondja: Krisztussal együtt megfeszítettem. Ebben a Biblia-fordításban ez így van: Krisztussal együtt meg vagyok feszítve. De jobb a Károli fordítás: Krisztussal együtt megfeszítettem. Nemcsak arról van szó, hogy meg vagyok vele feszítve, hanem az, hogy vele együtt megfeszítettem. Pál körülbelül húsz évet visszamegy, mert a Galata levél az ötvenes évek közepén íródott, és azt mondja: vele együtt megfeszítettem ott és akkor a Golgotán. Ez hat ki a jelenemre. Amely életet most élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Pál apostol nem azt mondja ebben az igében, hogy ott álltam a kereszttel alatt. Talán sokszor irigyelnénk azt, aki ott állt a kereszttel alatt, mondjuk a római százados, aki felnéz, és azt mondja: „Bizony, ez Isten Fia volt.” Talán irigyelnénk azt a Jánost, aki Máriával ott van a kereszttel alatt, és Jézus azt mondja: „Asszony, ímhol a te fiad, és ímhol a te anyád.”

Pál apostol nem azt mondta, hogy ő a kereszttel alatt állt, hanem azt mondta: vele együtt megfeszítettem. A kereszttel voltam. Mert a hívő ember így néz a kereszttel. Így néz a Golgotára, hogy én is ott vagyok vele együtt. Annak a kegyelméből, aki szeretett engem és önmagát adta értem. Pál azt mondja: szeretett engem, és akkor már önmagát adta értem. Ugyanis amikor úgy mond Pál apostol újjászületik, vagy megtér, akkor tulajdonképpen mi történik? Megérti ezt a nagy titkot, hogy az ő bűnei meg vannak bocsátva. Ezért mondja: vele együtt megfeszítettem. Amikor hangzik az evangélium, az én bűneim meg vannak bocsátva: Már akkor megbocsátotta, amikor nem éltem még e föld színén, és te értem megszületted. Csak még nem tudtam.

Van itt közöttetek, aki még ezt nem tudja? Aki még a bűneiben él? Él a megkötöttségében? Vétkezik napról napra az Úr ellen, és nem tudja, hogy a bűnei már meg vannak bocsátva? Hadd hirdessem: Meg van, és ez akkor realizálódik, amikor ezt hit által megragadja.

Ez hasonló ahhoz, amikor a gyülekezetünkben pénzt kellett kivenni a bankból, akkor egy csekkfüzetet kellett vinni. A gondnok aláírta, én meg csak az OTP-ben írtam alá. Ki van töltve a csekk. Isten aláírta. Ott van rajta az ige, amely azt mondja: „Eltöröltem álnokságodat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet. Térj énhozzám, mert megváltottalak.” Isten azt kérdi: *te mikor fogod aláírni?* Készen van a csekk, ki van töltve. Szabad vagy, semmi nem vádol. Ki van töltve a Róma 8,1 és rá van írva: „Nincsen immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztusban vannak.” Te mikor hiszed ezt el? Amikor az ember ezt hit által megragadja, akkor lesz az életében valóság. Akkor ragyog fel neki Krisztus. Mert valóság lesz, hogy élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.

Krisztus így viszonyult tehát az apostolhoz. Szeretett engem, és önmagát adta értem. Ezért kapott bűnbocsánatot, és ezért kapott örök életet.

A múlt héten a felnőtt konfirmandusok óráján követtem el azt a „szentségtörést”, hogy azt mondtam: ezt a Káté-kérdést át kellene írunk. Három betűt akartam hozzátenni. Arra a kérdésre, amely a hitvallásban sokszor előfordul: hogy Krisztus érdeméért nekem Isten bűnbocsánatot, örök életet és üdvösséget ajándékozik — hozzátettem három betűt: ajándékozott. Miért? Mert Krisztus meghalt a Golgota keresztyén. Azóta nekem ezt odaajándékozta.

Az a kérdés, hogy hitem karjával kinyúlok-e és elfogadom-e? Az övéi kinyúlnak és elfogadják és megértik. Meghálnak a törvény számára, lemondanak arról, hogy vallásos cselekedettel, valamilyen vélt igazsággal, (ahogy egy néni mondta nekem: azzal az áldott jó szívemmel) bejuthatok a mennybe, ez úgy eloszlik előttem, mint a reggeli pára, vagy a köd, amikor a nap kisüt, és semmivé lesz, és elkezd ragyogni az, akiért nekem üdvösségem és örök életem lehet, és felragyog a Krisztus. És ez az Ószövetségben is csak hit által volt megragadható, és az Újszövetségben is csak hit által ragadható meg, tudniillik Krisztus és benne a mi üdvösségünk. Az Ószövetségben is megragadható volt. A törvényről csak azt gondoljuk, hogy azok csak szabályok. Tévedés! A törvénynek volt egy nagy kegyelmessége, mégpedig a helyettes áldozat evangéliuma. A helyettes áldozat bűnért való engesztelő elégtétel. Aki hittel nézett erre a helyettes áldozatra, annak üdvössége volt az Ószövetségben is. Az ilyen ember is lemondott arról, hogy a törvény cselekedete által igazolunk meg, mert úgy nézett az áldozatra.

Én hiszem, hogy Ábel így nézett az áldozatra. Hiszem, hogy Isten ezért fogadta el az áldozatát. Úgy nézett rá: nekem kellene ott lennem. Ábrahám és Mózes, Illés és Elizeus, bárki az Ószövetségben, aki odaállt egy kőből épített oltár elé, és úgy nézett arra az áldozatra, hogy ez a vér miattam folyik ki, és ez a vér az én üdvösségem biztosítója, az üdvözül. Az Újszövetségben ez azt jelenti: nézz a keresztre!

Egy lelki ének jutott eszembe: „Nézd, nézd és élj! Néked élet ez a pillanat.” A megfeszítetthez, aki ránéz, az él. Ezért az evangélium figyelmeztetése az: nézz Óreá. Nézzünk Jézusra, a hit szerzőjére és bevégzőjére.

Végül: milyen viszonyt idézett ez elő Pál életében? Először azt, hogy világosan megvallja Istene előtti helyzetét és állapotát. Isten előtti helyzete: megigazított, Isten előtti állapota: megszenteltetett. Igazzá van nyilvánítva és meg van szentelve. Nem most fog majd szentté lenni, hanem már szent. Miért? Azért, mert Isten kiterjesztette rá az Ő hatalmát, és kiterjesztette rá az Ő jogigényét. Mert Jézus a törvény jogigényének eleget tett. Azt mondja az ilyen embernek: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”

Ebben a bocsánatban és Krisztus keresztyénében Isten előtti helyzetem az, hogy megigazítottam, Isten előtti állapotom pedig az, hogy megszenteltettem. Ezért mondja: élek többé nem él, hanem él bennem a Krisztus. És amely életet e testben élem, az Isten Fiában való hitben élem. Ez a viszonyulás változtatja meg Krisztushoz, a Krisztus népéhez való viszonyomat, az egész gondolkozásommat, meg az egész életvitelemet.

Így látjuk ezt Zákheus életében, aki a főkönyvben csak a bevételi oldalt ismerte, most azt mondja: megváltozott a gondolkozásom, most már van kiadás oldal is. És amit patvarkodásból elvettem, négyannyit adok helyébe. A samáriai asszony

azért megy délben a kútra, mert senkivel nem akar találkozni. Miután Jézussal találkozott, úgy gondolkodik: bárcsak mindenki tudnék beszélni, és el tudnám mondani: van valaki, aki megmondta nekem, mit cselekedjem. Aki mindent tud rólam, aki elől elrejtene semmit sem lehet.

Még annyit: vajon tudjátok-e, hogy ezeket a Krisztussal együtt megfeszített embereket keresi a környezetünk. Tudjátok-e, hogy feleségeink (magamat is beleértve) ilyen férjeket szeretnének, akik Krisztussal együtt meg vannak feszítve? A maguk indulataival, akaratosságával, uralkodni vágyásával stb. együtt. Tudjátok-e feleségek, hogy férjeitek ilyen feleségeket szeretnének, akik megfeszítették Krisztussal, és többé nem ők élnek? Tudjátok-e fiatalok, hogy sokan ilyen házastársat szeretnének, akik Krisztussal együtt meg vannak feszítve? Nem az a számukra döntő, hogy hol bulizzanak, hol tudunk többet inni. Hanem olyan házastársat szeretnének, akik Krisztussal együtt meg vannak feszítve. Ilyen szülőket, ilyen nagyszülőket szeretnének, ahol a nagyszülő nem szól bele mindenbe, hanem Krisztussal együtt meg vannak feszítve. Indulataikkal, nyelvükkel – minden-
nel együtt. Ilyeneket keres a világ.

Még annyit: ezek tudják igazán ragyogtatni az Úr Jézus Krisztust. Mert ezek életében lesz látható Jézus Krisztus élete. Énekelhetjük: „szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd” – tessék, nyitva az út! Egy dolog kell hozzá: az, hogy Krisztussal együtt megfeszítetttem. És akkor megy, mert én nem tudok lenni alázatos és szelíd, csak a bennem levő Krisztus. Csak Krisztus élete lehet az én halandó testemben látható. Pál apostol hozzáteszi: amely életet most a testben élem. Pál tudja, hogy nem fog a föld felett angyalszárnyakon repülni. De valami meghatározza a testben lételemet, és életemet, hogy ezt az Isten Fiában való hitben élem. Ezért, mert ennek a változásnak és viszonyulásnak Ő szerezte meg az alapját és Ő adta nekem a bizonyosságát. Ezért vagyok bizonyos abban, hogy örök életem van, Isten nekem Krisztus egyedüli érdeméért bűnbocsánatot, örök életet és üdvösséget adott. Legyen így!

Egy énekkel válaszoljunk az igére: 466,1

Rád tekint már hitem,
Meváltóm, Istenem,
A Golgotán:
Halld könyörgésemet,
És vedd el vétkeimet;
Mostantól hadd legyek
Tied csupán.

Imádkozzunk!

Engedd, Urunk, hogy ne is legyen más vágyunk, kérésünk és imádságunk, mint ennyi: Mostantól hadd legyek tied csupán. Ha pedig már a tieid vagyunk, akkor csak azt kérjük: tarts meg bennünket a te utadon és vezess bennünket haza, a boldog célba.

Ámen.